

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a vnučenou správou užívacího práva dlužníkov. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuce vede se na služebnost doživotního užívání zajištěnou na nemovitostech. Není sice blíže v exekučním návrhu uvedeno, o jaký druh užívacího práva jde, avšak vzhledem k tomu, že návrh uvádí výslovně, že jde o služebnost doživotního užívání, jest posuzovati přípustnost exekuce podle § 504 obč. zák. Podle něho záleží služebnost užívání v tom, že někdo jest oprávněn cizí věc bez porušení podstaty užívatí jen pro svou potřebu. Podle § 507 obč. zák. nesmí však oprávněný podstatu věci, jejíž užívání se mu povolilo, změnití a nesmí užívací právo převéstí na jiného. Ježto exekvent používá výslovně pojmu užívání, nemůže sem spadatí vůbec požívání podle § 509 obč. zák. Neměla býti proto exekuce povolena, neboť předpokladem § 330 ex. ř. jest, že jde o práva zcizitelná, nebo aspoň co do výkonu zpeněžitelná. I nejvyšší soud rozhodl (čís. 4218 sb. n. s.), že nelze véstí exekuci na práva ryze osobní, třebaže mají majetkovou hodnotu pro oprávněného, pokud nelze jich výkon svěřítí jinému.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel se snaží správně odůvodnění napadeného usnesení vyvrátití tím, že právo užívání, na které vedl exekuci, bylo zřízeno na základě smlouvy jako právo věcné a že nejde tedy o právo ryze osobní. Právo užívání jest služebností, tedy právem věcným. Tato jeho povaha jest pro nepřipustnost exekuce bez významu, nýbrž rozhodným jest jen, že podle § 507 obč. zák. toto právo nemůže býti na nikoho jiného přeneseno. Povoluje exekuci může soud přihlížeti jen k obsahu návrhu a exekučního titulu. An v návrhu stěžovatel označil ono právo jako užívání a neuvedl podle povinnosti uložené mu v § 54 čís. 3 ex. ř. okolnosti svědčící proti tomu, že jde o právo ve smyslu § 504 obč. zák., nemohla naň býti povolena exekuce.

Čís. 12206.

V obchodním rejstříku nelze poznamenatí, že byla podána žaloba o výmaz firmy.

Rejstříkový soudce není vázán usnesením procesního soudu, jímž se povoluje zápis do obchodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1932, R I 1028/32.)

Rejstříkový soud odmítl provéstí výkon zápisu povoleného procesním soudem, by bylo v rejstříku při firmě Eliška B-ová poznamenáno, že byla podána žaloba o výmaz této firmy. Důvody: Podle předpisu čl. 12 obch. zák. jest do obchodního rejstříku učinití jen ty zápisy, které jsou nařizeny zákonem obchodním, po případě jiným zákonem. Poznámka, že byla podána žaloba o výmaz firmy z obchodního rejstříku, není nařizena ani obchodním, ani jiným zákonem. Článek 129

obch. zák. nařizuje jen, že zrušení společnosti, které se nestalo následkem prohlášení úpadku na společnost, musí býti zapsáno v obchodním rejstříku. To se však zřejmě netýká žaloby o výmaz firmy z obchodního rejstříku vůbec, tedy ani žaloby o výmaz firmy kupce jednotlivce, o niž tu jde. Proto bylo žádaný zápis jako po zákonu neodůvodněný odmítnouti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Ke správným důvodům napadeného usnesení dodává se toto: Článek 12. obch. zák. výslovně stanoví, že u každého obchodního soudu jest vésti obchodní rejstřík, do něhož pojaty býti mají zápisy nařízené v obchodním zákoníku. Z toho následuje, že jiné zápisy, než ony, které obchodní zákoník stanoví, jsou nepřipustné a nemohou strany zápisy takových skutečností žádati. To platí i o zápisu povoleném usnesením procesního soudu, by bylo poznamenáno, že byla podána žaloba o výmaz firmy. Takovýto zápis obchodní zákoník nezná a nelze jej proto, hledíc k zásadě čl. 12 obch. zák. v rejstříku obchodním provésti. Právem proto první soud napadeným usnesením odmítl výkon této poznámky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu neshledav předpoklady § 46 (2) zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. o základních ustanoveních soudního řízení nesporného. Podotkl jen, že rejstříkový soudce není nijak vázán usnesením procesního soudu, jímž se povoluje zápis do obchodního rejstříku, nýbrž že zkoumá samostatně a úplně nezávisle, zda a pokud tu jsou zákonné předpoklady pro takový zápis.

Čís. 12207.

Prodej losů na splátky.

Splnění smlouvy o koupi losů prodátelem nelze spatřovati v tom, že veškeré losy byly za sporu (o neplatnost kupní smlouvy) taženy v umořovacím tahu, že si prodátel z jejich výtěžku srazil požadavky mezi stranami sporné a zbytek i zbývající výherní listy složil pro kupitele do soudní úschovy.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1932, Rv I 985/31.)

Kupitel losů domáhal se na prodátele určení neplatnosti kupní smlouvy a vrácení 17.800 Kč splacených na kupní cenu 25.200 Kč za 120 kusů dílčích stavebních losů. Procesní soud prvního stálice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl, maje za to, že smlouva byla již oběma stranami splněna, ježto veškeré losy, které jsou předmětem sporné smlouvy, byly za tohoto sporu taženy v umořovacím tahu, že si žalovaná z jejich výtěžku srazila svoje požadavky mezi stranami sporné a zbytek 4.750 Kč (správně 4.755 Kč) i zbývajících 120 výherních listů složila pro žalobce do soudní úschovy.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

S názorem odvolacího soudu, že žalovaná splnila smlouvu, jak měla, nelze souhlasiti. Jde o smlouvu trhovou, která by byla prodátelem splněna teprve odevzdáním koupené věci kupiteli (§ 1061 obč. zák.).